

— Προεκλήρυνθη διαγωνισμός υπό τῆς 'Αρχαιολογικῆς Ἑταιρείας διὰ τὴν 1 Σεπτεμβρίου, πρὸς ἀποστολὴν εἰς Γερμανίαν δύο διδασκάντων τῆς φιλολογίας ἵνα δαπάναις τῆς Ἑταιρείας σπουδάζουσιν εἰδικῶς τὴν ἀρχαιολογίαν.

— Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου περατοῦται ἡ δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐνεργουμένη ἐπισκευὴ τοῦ Ἐρεθείου, προτεχνῶς δὲ καὶ ἡ στερέωσις τοῦ Ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος.

— Ἐπανελήφθησαν αἱ ἐν Φιγαλίᾳ ἐργασίαι πρὸς στερέωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

— Τὸ κληροδότημα Ζιφάλο ἀνερχόμενον μετὰ τῶν τόκων εἰς 115 χιλ. φρ. ἐδόθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν Γαλ. Ἀρχαιολογικὴν Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπίσης ὁ δούξ δὲ Λουμπᾶ, ὅστις εἶχε δωρήσῃ ἤδη ποσὸν 50 χιλιάδων διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Δήλου, ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει ὁλόκληρον τὴν δαπάνην τῶν ἀνασκαφῶν, αἵτινες θὰ διαρκέσουν ἀρκετὰ ἔτη καὶ ὁ ἀπαιτήσουν ὑπὲρ τὰς 500 χιλιάδας φράγκων.

— Εἰς τὴν Ἀρίαν Τριῖδα τοῦ Ἡρακλείου ἀνεκαλύφθη λιθινὴ λάρναξ ἐξωγραφισμένη ἐξωτερικῶς μετὰ παραστάσεις θρησκευτικῆς πομπῆς Μυκηναίων γυναικῶν.

— Πολύτιμον ἀρχαιολογικὴν ἀνακάλυψιν ἔσχεν ὁ Ρώσος καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας κ. Ἐδερνήτσκι ἐν ταῖς διανεργουμέναις ἀνασκαφαῖς τῶν λοφίσκων τοῦ διαιμερίσματος Νοβομωσκόβσκι τοῦ κυβερνείου Μόσχας. Ἀνεκάλυψεν ἀρχαιότατον τάφον ἐν ᾧ εὐρέθησαν : Ἄρμα ἀρχαῖον, γάλκινον ἀγγεῖον μετὰ ἐγκεχαρισμένον εἰκόνα καὶ ἐπιγραφῶν, ὑπὲρ τὰ εἰκοσι χρυσὰ κοσμηκῆματα ἐξ ὧν δύο ἀμικρήτου τέχνης ἐπέξεργασμένα δι' ἐγκαύστου καὶ μαργαριτῶν, ἐν κόσμημα χρυσοῦ ἐν εἰδεί ἀστέρως, ἐν χρυσοῦν δακτυλίδιον μετὰ λίθου λελαξευμένου, ἐν ἀρχαῖον ἀργυροῦν δοχεῖον λαμπρᾶς τέχνης καὶ ἐν κάτοπτρον γάλκινον ἐν καλῇ διατηρήσει.

— Εἰς τὸ Νιζάριον πλησίον τῆς Πόλας, τοῦ πολέμου τοῦ λιμένος τῆς Αὐστρίας ἔνθα κατὰ τὸ ἔτος 177 π. Χ. ἐγένετο ἡ μεγάλη μάχη μεταξύ τοῦ Ἐποῦλου βασιλέως τῶν Ἰσθρίων καὶ τῶν Ρωμαίων, ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαὶ πολλὴ ἐνδιαιρέσονται ὑπὸ τῆν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Ποῦσκι. Εὐρέθησαν τάφοι ἐφ' ὧν ὑπῆρχον ὠραιότατα ἀνάγλυφα, λυχνίσκοι μηχαναῖκῆς τέχνης, καὶ μία παράστασις ἐπίππου νέου. Ἐπίσης εὐρέθησαν διακόσμητα ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐξ ὀρειχάλκου.

— Αἱ ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς ὁλόκληρον τὸ βορειοανατολικὸν μέρος μιᾶς πόλεως. Ἀνευρέθη μία οἰκία εἰς σχετικῶς καλὴν κατάστασιν καὶ ὁμοιάζουσα πρὸς μικρὸν ἀνάκτορον. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μίνωος, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς οἰκίας ταύτης ἔχει ἐκπληκτικὴν συμμετρικὴν γραμμῶν τοῦτοίς τινες αὐτῆς εἶναι κατεσκευασμένοι ἐκ λίθων, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπον σύγκειται ἐξ ἐγγυρῶν ὀγκῶν γύψου. Δύναται νὰ κρίνῃ τις περὶ τῆς πολυτελείας ἧτις εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἐξ ἐνὸς χωματινοῦ ἀγγείου εὐρέθεντος ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κυρίας κλίμακος καὶ κεκοσμημένον ἐξωτερικῶς δι' ἀραβουργημάτων ἀξιοπαρατηρήτου τέχνης. Πρόκειται περὶ ἀνακτόρου ἢ τοῦλάχιστον ἐξορμηκῆς ἐπαύλεως κατοικοῦμένης παρὰ τινος τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τοῦ βασιλέως Μίνωος. Εἰς ἐν τῶν κεντρικῶν δωματίων τῶν ἀνακτόρων εὐρέθησαν δύο θησαυροὶ σκεπτόμενοι διὰ πλακῶν ὁμοίων πρὸς τὰς τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου. Τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν οὐδὲν σημεῖον ἐπρόδιδεν, ὡ-

δηγήθη ὁμως ὁ κ. Ἐβανς εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀπὸ τὴν διαφορὰν τοῦ ἥχου, ὃν ἀπέδιδον αἱ καλύπτουσαι αὐτοὺς πλάκες, ἐν σέγει πρὸς τὰς λοιπὰς.

Οἱ θησαυροὶ τετράγωνοι ὀρύγματα ὄντες, ἔχουσι βῆθος 1,20 μ. πλάτος καὶ 1,50 μ. Εἶναι δὲ κατεσκευασμένοι κατὰ τὸν πυθμένα καὶ τὰ τοιχώματα ἐκ λίθων πελεκητῶν καλῶς ἐργασμένων καὶ προσηρμοσμένων. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν εἶχον προσαρμῶσαι σανίδας πιθανῶς ἵνα προφυλάσσωνται τὰ ἐν αὐτοῖς ἀντικείμενα ἐκ τῆς ὑγρασίας. Οἱ θησαυροὶ εἶχον δυστυχῶς συληθῆ, ἀλλ' ἐν τούτοις τὰ ἐναπομείναντα ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐνθουσιάσῃσι καὶ τὸν ἀπαιτητικώτερον ἀρχαιολόγον.

— Αἱ ἐν Παλαιόκαστρῳ Σιτείας ἐνεργοῦμεναι ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς διεκόπησαν ἵνα συνεχισθῶσι τὸ ἐπόμενον ἔτος. Τὰ ἐξαχθέντα ἀγγεῖα εἰνε Καμαραϊκὰ σπανιώτατα καὶ μοναδικά. Ἀνεκαλύφθησαν προσέτι καὶ οἰκίαι μυκηναϊκῆς ἐποχῆς ἀνήκουσαι εἰς ἰδιώτας.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Ἑλληνικῶν Σπουδῶν» τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς περιέχεται πεντασέλιδος πραγματεία τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου κ. F. Cadner, ἀναφερομένη εἰς τὸν Ἐφθρον τῶν Ἀτικυθίων.

Ὁ κ. Cadner ἐνδιαιτῶν ἐν τῇ ἐκθέσει μόνον τῶν θεωριῶν τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου. Ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴν ἀξίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Τέχνης κρίνει ὅτι τὸ ἔργον προῆλθεν ἐκ μιμήσεως ἀρχετύπων τοῦ Σκόπα μάλιστα, ἔπειτα δὲ τοῦ Πραξιτέλους, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶνε προῖον τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς τέχνης ἀλλὰ τῶν ἐλληνιστικῶν χρόνων. Θεωρεῖ δὲ ἐν τέλει ὅτι παριστᾷ ἁθλῆτην καὶ καταλήγει λέγων ὅτι «ἐπιμελεστέρα σπουδὴ τοῦ γαλκοῦ τούτου ἔργου καὶ σύγκρισις πρὸς ἄλλα, θὰ ἀγάγῃ πιθανῶς εἰς στενωπὸν ὁρισμὸν τῶν χρόνων καὶ τῆς σχολῆς εἰς ἣν ἀνήκει» ἀλλὰ τοιαύτην ἐργασίαν εἶνε ἴσως φρονιμώτερον νὰ μὴ ἐπιχειρῇ τις πρὸς τὸν παρόντα.

Ἐρωτῶντι. Ἐφ' ὅσον τὸ γλωσσικὸν ζήτημα διαχειρίζονται λόγοι νεοί, οἱ ὅποιοι ναιὶ θοῶν ἀπὸ γλωσσολογίαν, ὅσον καὶ ἡμεῖς ἀπὸ σαπωνία καὶ ζωολογίαν, μὴ ἐλπίζετε ν' ἀκούσῃτε μίαν ὀρθὴν γνώμην.

Παλαίῳ φίλῳ. Ἐν τῷ Α' Νεκροταφείῳ τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει ἐν ὧραιον ἀνάγλυφον τοῦ Δρόση, ἐπὶ τοῦ μνημείου τοῦ Παπαδάκη ὀπίσθεν τοῦ τάφου τοῦ Τρικούπη Παριστᾷ τὰς Μοῖρας, ἡ ἔμπνευσις δὲ ὀφείλεται εἰς ἀρχαῖον ἀνάγλυφον.

Σπ. Μ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διότι μᾶς ἀνηγγείλατε τὸ σοβαρὸν γεγονός, ὅτι μετὰ δωδεκάμηνον ἀγωνίαν συνετελέσθη καὶ δεῦτερον (ἀρ. 2) τεῦχος ἡ μᾶλλον β'. πραγματικῆς ἐνός λαθροβίου περιοδικοῦ τὸ ὅποιον φέρει, πρὸς εἰρωνεῖαν τῆς τύχης του, τὸ ὄνομα «Ζωή» .. Ὑπεθέσαμεν ὅτι ὁ διευθυντὴς του κ. Μελαχρινὸς εἶναι ὁ γνωστός λεξικογράφος ἀλλὰ πρόκειται φαίνεται περὶ ἄλλου, μυλλιαροπροσχωγῶ αὐτοῦ, κατ' οὐδὲν διαφέροντος τοῦ ὁμωνύμου του. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸν Ἀσώπιον, Ραχκαῖν, Λύτραν, ὧν δὲν εἶναι ἱκανοὶ οἱ ἀγιοῦπαῖδες τῆς «Ζωῆς» τοὺς ἱμῶντας τῶν ὑποδημάτων νὰ λύσωσι, εἶναι ἀστέον οἰσθητικὸς λόγος νὰ γίνῃ, ὡς πρὸς τὰς κωμικὰς δὲ ἀρχὰς τῶν (sic) περὶ γλώσσης, ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήτῃ τοὺς σκαρβαίους αὐτοὺς τῆς φιλολογίας, καὶ μάλιστα τώρα μὲ τὰ κυνικὰ καύματα.